

Hồi 58

Trong Hoa Viên Uyên Ương Bị Hãm Dưới Đường Hầm Lại Trúng Kế Gian

Hoa Ngọc Phụng đứng nhìn bóng sau lưng chàng, bỗng nói theo :
- Em lại hy vọng mình từ nay về sau không đủ sức bảo vệ !

Vừa nói nàng cùng cất bước theo chân chàng.

Nghe câu này Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên, dừng bước quay người hoài nghi, hỏi:

- Tại sao?

Hai má nàng lập tức ửng đỏ, nàng vội vàng né tránh ánh mắt hoài nghi của chàng, thẹn thùng nói :

- Vì... vì chàng !

Trên mặt Đồng Thiên Kỳ càng lộ vẻ mơ hồ khó hiểu :

- Là vì tôi ?

Đôi má nàng giờ đây đỏ gay như ráng chiều ngượng ngùng nói :

- Nói không đúng cũng bằng thừa, nếu như có thể thì sau này nhất định chàng sẽ biết hết sự thực, nếu không có khả năng... ài, chàng có biết cũng như không!

Nàng nói cuối câu giọng nghe u buồn, Đồng Thiên Kỳ càng trở nên bất an, nhìn chằm chằm nàng hỏi :

- Tôi thực chỉ mong đủ thông minh để đoán xem cô đang định nói gì ?

Nàng đã nhận ra vẻ thành khẩn chân thực trên khuôn mặt tuấn tú của chàng chỉ cười nói :

- Tâm trí của chàng thực ra đã để hết vào chuyện mà trong lòng chàng muốn làm, cho nên căn bản không còn phân tâm cho việc khác. Thôi, chúng ta trước hết ra đón khách đi !

Đồng Thiên Kỳ trong lòng vẫn động hoài nghi, nhưng đành bước ra hướng cửa.

Vừa đặt chân đến sau tấm bình phong trước cửa, đã nghe giọng Cùng Tăng gay gắt chừng như không nhẫn nại chờ đợi :

- Đồng thí chủ hẳn thấy lão nạp quá bần cùng nên không muốn tiếp ?... Hắc hắc... Lão nạp biết số mình hẩm hiu gặp chuyện gì thì mười phần hết tám chín phần là Vô Duyên, thế nhưng vốn bản tính "chưa thấy quan tài chưa rơi lệ" nên quyết làm bằng

được mới thôi. Hắc hắc... Đồng thí chủ không định để lão nạp tự vào trong hậu tiếp đấy chứ ?

Đồng Thiên Kỳ thấy lão ta định bước chân vào các thì kéo vội tay Ngọc Phụng, phi thân vọt ra ngoài chặn lão ta lại. Cùng Tăng vừa định đi thấy có bóng người lướt ra thì dừng chân lại, đến lúc này lão đưa đôi mắt lơ đãng nhìn Đồng Thiên Kỳ và Ngọc Phụng, cười nói :

- Người ta thường nói "Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí" xem ra hơi nhầm. Đồng thí chủ phải nói là "họa vô trùng lai, phước vô đơn chí" mới đúng ? Cùng tăng ta thân bản mà miệng bất bản, trước hết chúc mừng thí chủ thân thể bình phục, lại chúc mừng thí chủ lần này đủ đôi đủ cặp lạc vào ái ân !

Hoa Ngọc Phụng vốn định theo lời Đồng Thiên Kỳ định tâm điều hòa chân lực thế nhưng nghe câu này cũng ngược mắt nhìn lão tăng. Trước đây hề nhìn cái dáng củ vọ của lão ta nàng cảm thấy ghét cay ghét đắng, thế nhưng lúc này cảm thấy lão ta cũng dễ trông đấy chứ, hẳn vì lão ta đã nói giúp điều nàng thầm kín ôm ấp trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngược lại cười lạnh lùng đáp :

- Mục đích tôn giá đến đây chỉ để nói những lời này thôi sao ?

Cùng Tăng híp đôi mắt, cười gật đầu nói:

- Hẳn thí chủ muốn Lão nạp nói lại lần nữa ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Nên nói nhanh mục đích tôn giá đến đây ?

Cùng Tăng quét nhanh ánh mắt giảo hoạt lên hai người, nói :

- Thí chủ thực là người quý trọng thời gian !

- Ủm, Đồng mỗ nhận thấy giữa hai chúng ta không có không khí thân giao để phải nhiều lời lảm chuyện.

Cùng Tăng không phát lộ, cười đáp :

- Vậy Đồng thí chủ thấy giữa chúng ta phải có không khí thế nào ?

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt lộ hàn quang, lạnh giọng nói :

- Thằng thường mà nói, trong lòng Đồng mỗ suy nghĩ điều hành động xem ra không khác gì các vị đâu!

Cùng Tăng vờ làm không hiểu hết ý đối phương, nói :

- Có lẽ không có khả năng ấy ? Ngã Phật thuyết rằng : "Phật môn đệ tử cần phải lấy tôn chỉ giải thoát chúng sinh ra khỏi bể khổ làm chân pháp"

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch môi cười lạnh lùng :

- Không có gì khác nhau, có chăng chỉ là cách dùng chữ mà thôi, cái mà các người gọi là "giải thoát" thì Đồng mõ gọi là...

Chàng bất chợt bỏ lửng câu nói, trong ánh mắt Cùng Tăng hiện sát cơ, vội hỏi dồn :

- Thích gọi là gì ?

- Huyết Kiếp !

Cùng Tăng mặt biến sắc, quét đôi mắt lạnh lùng lên mặt Đồng Thiên Kỳ, rồi lại nhìn Ngọc Phụng bấy giờ đang nhắm hờ mắt mặc nhiên vận khí nói :

- Đồng thí chủ chưa từng làm điều sai nhưng một câu này thì hoàn toàn không đúng.

- Hừ, đại sư nói có vẻ thành thực !

Giọng Cùng Tăng trở nên trịnh trọng:

- A Di Đà Phật, Cùng Tăng ta tuy thường ngày nói lời ít đứng đắn, nhưng lần này đến đây mỗi câu nói đều xuất từ tâm huyết.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ :

- Tôn giá nên nói là mỗi câu nói đều do phụng mệnh!

- À... Phật môn đệ tử cần phải tuân theo Phật chỉ, Ngã Phật thấy Đồng thí chủ là bậc anh hùng hào kiệt đời nay mà thân vướng vòng vây ma đồ ác đạo, đương nhiên lòng không nhẫn được. Cùng Tăng ta lần này đến đây cũng coi như là hành động theo tôn chỉ Phật huấn, cũng không có gì là không đúng.

- Ô, tôn giá như đã đến theo Phật chỉ, vậy không biết định thế nào ?

Cùng Tăng lúc ấy chấp tay trước ngực hành lễ, cao giọng nói :

- Lão nạp nguyện chống thuyền từ bi đưa thí chủ đăng Linh Sơn !

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mắt hiện sát cơ lạnh giọng :

- Linh Sơn phái làm vậy không thấy rằng tự mình rước sát tinh lên núi đó sao?

- A Di Đà Phật, Ngã Phật tâm từ bi, bất phân thiện ác, tất thả đều phổ độ.

Tuy nói chuyện với đối phương, nhưng chàng luôn theo dõi Hoa Ngọc Phụng, thấy nàng lúc này vẫn chưa có động tĩnh gì nên không dám vội hành động, mới nhẫn nại nén lửa giận trong lòng, nói :

- Đại sư không thấy hôm nay mượn Phật chỉ để đánh giá cao mình ?

Cùng Tăng nghe vậy vẫn không phát nộ, nói :

- Đồng thí chủ như cảm thấy lão nạp thân phận còn nhỏ, vậy còn có người nào thân phận lớn hơn đón tiếp thí chủ ?

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy nói :

- Giả như Nhật Nguyệt Bang chẳng hạn?

- Nhật Nguyệt Bang với bốn phái căn bản không hề có dây mơ rễ má, họ chỉ là một trong những lực lượng dùng để khuyến cáo Đồng thí chủ cải tà quy chính.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai, cười nói :

- Thử nói ra tên vài nhân vật, xem không chừng dọa nổi thiên hạ !

Nhìn Ngọc Phụng vẫn chưa hoàn tỉnh, trong lòng chàng hơi nôn nóng.

Cùng Tăng quét nhanh ánh mắt vào hai người, lại đáp :

- Vu Hồi Kiếm và Cửu Dương Tử, hai người này có lẽ Đồng thí chủ không lạ gì!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe hơi giật mình, nhưng không để lộ ra mặt, cười cười đáp :

- Tôn giá xem ra quen thuộc Nhật Nguyệt Bang ?

Cùng Tăng nghe là hiểu thâm ý của chàng, mặt bóng láng của lão sạm lại, trầm giọng :

- Cùng Tăng ta cũng rất hiểu rõ tính tình của Đồng thí chủ.

- Nếu thế thì tôn giá không nên đến một mình.

Xem tình thế, Cùng Tăng biết khó có thể dùng lời để thuyết được Đồng Thiên Kỳ, thay đổi nét mặt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, hòa thượng ta hiểu người, vậy mà người không hiểu ta. Lão nạp còn sống đến hiện tại thì Đồng Thiên Kỳ người nên hiểu rằng lão nạp xưa nay chưa từng làm gì điều mạo hiểm bao giờ !

-Ồ nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời tôn giá mạo hiểm, nhưng chỉ bằng một lần mạo hiểm này thôi cũng đủ để cái mạng tôn giá không còn !

Đôi mắt lơnh kéo dài ra nhìn Hoa Ngọc Phụng, mặt lão đã thấy hiện sát khí, cười gằn :

- Đồng Thiên Kỳ, người thực là người tự tin quả cảm, nhưng lão nạp lần này có mạo hiểm hay không, người sẽ lập tức biết mình đoán đúng hay không ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá cũng khéo dụng kế nghi binh đấy chứ !

Cùng Tăng nghe vậy bỗng nhiên cất tiếng cười lớn :

- Ha ha ha... Đồng Tiên Kỳ, người hôm nay mới thật nhần nại làm sao ! Lão nạp tin rằng chẳng phải tính tình người thay đổi, mà là... người có lo lắng gì trong lòng, cho nên chưa dám hành động !

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận, chỉ cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ tính kiên nhẫn của tôn giá hôm nay không bền sao ?

Cùng Tăng bỗng nhiên thoái lùi một bước, cười ha hả nói :

- Lão nạp bình sinh rất kiên nhẫn, thế nhưng không vì quen tính mà hỏng đại sự. Các người dẫu ! ra đây ! Đồng Thiên Kỳ người sẽ thấy ?

Lời lão vừa dứt đột nhiên từ hai cánh bình phong vô thanh vô động, xuất hiện hai lão hòa thượng giá có đến ngoài thất tuần, cùng với Cùng Tăng tạo thành thế chân kiềng vây Đồng Thiên Kỳ và Ngọc Phụng vào giữa.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh ánh mắt sắc bén, nhìn hai người vừa xuất hiện, cười nhạt nói :

- Tôn giá nghĩ chỉ có thêm hai người này mà đủ làm nên chuyện ư ?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, luận võ công thì bọn họ có lẽ không bằng người, nhưng tình hình trước mắt khi Hoa Cốc chủ còn chưa phục hồi chân lực, không được quấy nhiễu tinh thần, thì có lẽ công lực của họ đủ thắng thiên binh vạn mã !

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy không khỏi chột dạ, liếc nhìn nhanh Hoa Ngọc Phụng, nói :

- Tôn giá quả là người biết nắm thời cơ.

- Hà, chính vì vậy mà lão nạp hiện tại chờ sự trả lời của Đồng thí chủ, quyết định chọn con đường nào ?

Nói cuối câu lão quắc mắt lên thị ý không thể cho phép chàng kéo dài thời gian nữa.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh đôi nhãn châu, dần rõ từng tiếng :

- Hừ, lấy một đổi ba, xem tôn giá quyết định thế nào ?

Vừa nói tay chàng ấn mạnh lên đốc Thanh long kiếm.

Trên khuôn mặt vốn thản nhiên hồng nhuận của Hoa Ngọc Phụng bỗng chốc lướt qua một nét thâm lương âm đạm.

Cùng Tăng vừa nghe vậy không chút suy nghĩ, đáp :

- Nếu như Đồng Thiên Kỳ người nghĩ là vậy thì lão nạp không còn gì để nói, Ngã Phật thuyết rằng : "ta không vào địa ngục thì ai vào"

Đồng Thiên Kỳ không ngờ đối phương thi gan như vậy, giật mình buột miệng nói :

- Tôn giá đã quyết định vậy.

Cùng Tăng chỉ cười lạnh lùng, quát :

- Chuẩn bị.

Nói rồi song chưởng từ từ đưa lên trước ngực.

Sát cơ trên mặt Đồng Thiên Kỳ phút chốc tiêu tan, hiển nhiên chàng đang nghĩ về Hoa Ngọc Phụng, cười diêm nhiên nói :

- Tôn giá nói điều kiện đi ?

Nét âm đạm trên mặt Hoa Ngọc Phụng vừa lúc ấy cũng biến thành nét hoan hỷ, hai hạt lệ châu cũng theo đó mà lăn xuống trên má phấn.

Cùng Tăng lườm mắt nhìn chàng, gần giọng :

- Lên đường về Linh Sơn phái !

- Nhưng chí ít Đồng mỗ phải đợi sau khi cô ta phục hồi nguyên khí mới có thể đi.

Đôi người chuyển động nhanh trong cặp mắt lươn của lão, cười nói :

- Cũng có thể, nhưng lão nạp phải có điều kiện.

- Xin nói đi !

- Lão nạp nếu như nói điểm vài huyết đạo có lẽ người không chấp nhận, cho nên lão nạp nghĩ ra một cách đôi bên vẹn toàn, lão nạp sẽ đặt một cánh tay mình trên lưng Đồng Thiên Kỳ người.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Vậy thì có khác gì là điểm vài huyết đạo ?

- ài, cũng không còn cách nào khác khiến lão nạp yên tâm, người phải hiểu thời gian đã rất gấp !

Đồng Thiên Kỳ thấy lão nói xong đã đánh mắt ra hiệu cho hai lão hòa thượng kia chuẩn bị ra tay, thì trong lòng càng nôn nóng lo lắng hơn, bèn cắn răng nói :

- Được, tôn giá qua đây!

Sợ để lâu sinh chuyện, Cùng Tăng thấy chàng đã chấp nhận thì cười lên mấy tiếng đắc chí, rồi nhún người lướt về phía sau lưng chàng...

Chính lúc lão chỉ còn cách sau lưng chàng độ chừng hai xích, thì một giọng thét the thé vang lên :

- Thiên Kỳ, không để lão lại gần !

Vừa dứt lời, bóng hồng chuyển động, trong hoa viên đã nghe thấy tiếng rên hừ hự.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ chính đang lúc vô phương thi thủ, thấy đột biến thì tung người theo bản năng phóng về phía trước chàng bảy tám bộ, bằng một thế quay người ngoạn mục, hữu chưởng vung ra vừa tầm đón nhận một chưởng đang truy bổ tới của Cùng Tăng.

"Bình" một tiếng, thân hình nhỏ thó, áo cà sa tả tơi, cả người Cùng Tăng bị đẩy bật lùi năm sáu bộ, hai tay lão tê dại.

Đồng Thiên Kỳ cũng vì trong lúc nguy cấp lại quá bất ngờ, nên ra chưởng không thể phát huy toàn lực, cũng bị đẩy lùi thêm ba bộ, chàng giật mình thầm nghĩ :

"Người này không ngờ công lực thâm hậu như vậy !"

Gần như cùng lúc một chưởng chạm nhau của Đồng Thiên Kỳ và Cùng Tăng, trong hoa viên thêm một tiếng rú dài rồi tất cả trở lại im ắng.

Đồng Thiên Kỳ vừa đẩy lùi Cùng Tăng, nỗi lo cho Ngọc Phụng khiến chàng không nghĩ gì nữa, tung người nhảy đến bên cạnh nàng.

Lần thứ hai nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ xả thân vì mình, Ngọc Phụng mới thâm hiểu chàng đã để tâm ưu ái mình, bất giác trong lòng một nỗi sung sướng ngọt ngào dâng trào, cười nói :

- Để chàng lo lắng !

Cùng Tăng sau phút sửng sốt vì tình hình đột biến, lão đưa mắt quét nhìn toàn trường mới hay hai lão hòa thượng đồng bọn của lão giờ chỉ còn lại hai cái thân không hồn, máu me đầm cà sa, lão giật thót mình nghĩ : "Một mình Đồng Thiên Kỳ ta đánh còn không thắng nổi, giờ thêm người này công lực cũng kinh hồn thì chỉ có nước bỏ mạng..." Vừa kịp nghĩ đến đó thì không ai xui khiến, chân lão nhún mạnh trên đất người phóng ra ngoài đúng theo kế thứ ba mươi sáu !

Đồng Thiên Kỳ sát cơ đầy mặt, vừa thoáng thấy Cùng Tăng đánh bài tẩu, chàng vọt định truy theo, bỗng cánh tay phải bị Ngọc Phụng giữ lại, nói :

- Thiên Kỳ, tha cho lão ta !

- Tại vì sao ? Chàng hỏi về vô cùng ngạc nhiên.

Nàng như sợ chàng giận, thế nhưng tay vẫn không buông ra, buột miệng nói :

- Lão ta tuy gian ác, tội thực đáng chết, thế nhưng lão ta đã nói một câu rất dễ nghe !

Đồng Thiên Kỳ ngỡ người không hiểu nàng muốn nói gì, nhưng hậm hực nói :

- Cô nương tin vào những lời của lão ta ư ?

Hoa Ngọc Phụng trầm mặc thở dài, lẩm nhẩm tự nói với mình :

- Tuy biết rằng lời chúc lão ta là không thực lòng, thế nhưng chí ít lão ta cũng đã thay Ngọc Phụng nói lên những điều thâm kín nhất trong lòng mình. Lão ta hiểm ác, chàng lại hy sinh dẫu biết chỉ có chàng là người duy nhất cho Ngọc Phụng một câu trả lời chính xác, thế nhưng Ngọc Phụng làm sao vẫn không dám hỏi ?

Đồng Thiên Kỳ nghe những lời tự bạch của nàng khiến cơn giận trong lòng vơi mất, thay vào đó là sự bàng hoàng sờ sờ, chàng tự hỏi như ngây người không biết nên trả lời thế nào đấy.

Cả hai đứng lặng người một lúc, Đồng Thiên Kỳ đưa tay lên vuốt nhẹ cánh tay ngọc của nhận định, tha thiết nói :

- Đến tôi cũng không biết ngày mai sống hay chết đây, biết trả lời thế nào đây với cô nương ?

Nàng thở dài một tiếng nảo ruột :

- Có lẽ em không nên đón nhận câu trả lời của chàng, vì em sợ... đó là câu trả lời khiến lòng em tan nát. ài... Có lẽ ngày mai, và rồi lại ngày mai qua đi, câu trả lời mà em thầm mong và hy vọng nghe được sẽ khó thành hiện thực. Nhưng... đó cũng chỉ là có lẽ!

Nàng nói đến cuối câu thì nước mắt đã rơi lả chã trên má phấn, chàng quay người lại giúp nàng lau khô những dòng nước mắt nóng bỏng, tựa hồ như muốn xin lỗi cùng nàng, chàng nói :

- Nàng trước đây hẳn là người không dễ gì rơi nước mắt, vậy mà giờ sao lại thay đổi thế này, không phải...

Chàng nói chưa hết câu, nàng đã sà vào lòng chàng khóc lớn lên tức tưởi :

- Chẳng phải chàng đã bảo em khóc một trận cho hả dạ sao ? Em sẽ nghe lời chàng, chàng không thích em làm điều gì thì em nhất định sẽ không làm. Em chỉ hy vọng có một ngày, chàng sẽ cho em một câu trả lời mà như lòng em luôn hằng mong.

Nước mắt nhoe cả mặt, nàng ngước mắt lên nhìn chàng như muốn ánh mắt ấy thay cho những gì lòng nàng còn muốn.

Đồng Thiên Kỳ cúi xuống định hôn lên má nàng an ủi, nhưng đúng ngay lúc ấy từ bên ngoài hoa viên mất giọng nói sang sảng vọng vào :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu ở đây chờ người đã lâu, người mau ra đây hay chờ lão phu vào trong đó ?

Vừa nghe tiếng đã biết là ai, Đồng Thiên Kỳ nhú mày nói :

- Vu Hồi Kiếm, quả nhiên Đồng mỗ nghĩ không sai, người nhất định sẽ đến đây.

Đồng Thiên Kỳ nhẹ nhàng đẩy nàng ra khỏi lòng mình, vừa định cất bước đi ra, bỗng nhiên chàng dừng chân lại. Ngọc Phụng nghĩ chàng lo cho mình, bèn nói :

- Thiên Kỳ, chúng ta cũng ra, sợ gì lão ta chứ ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lắc đầu nói:

- Ngoài Vu Hồi Kiếm nhất định còn có thêm Cửu Dương Tử.

- Chúng ta liên thủ đối phó với chúng, chẳng lẽ thua sao chứ ?

- Không, chỉ e có kẻ thứ ba đứng khoanh tay thủ lợi.

Ngọc Phụng nhíu đôi mày liễu hỏi :

- Là Linh Sơn phái ư ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu. Ngọc Phụng cười nói tiếp :

- Cùng Tăng dù đứng ngoài thủ lợi, cũng e không nắm nổi trong tay đâu !

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu, nói :

- Linh Sơn phái tất nhiên không khi nào chỉ phái một mình Cùng Tăng đến đây, đằng sau nhất định còn có chủ mưu quan trọng hơn.

- Chẳng lẽ chàng lại tin vào lời lão ta?

Đồng Thiên Kỳ nói nghiêm túc :

- Nhật Nguyệt Bang, Linh Sơn phái và Vạn Hoa Cốc hiện đang là Tam Đại chủ lưu. Nhật Nguyệt Bang và Linh Sơn phái cấu kết nhau, không biết đã hao tổn bao nhiêu tâm lực mới mua chuộc được những nhân vật chủ chốt tay chân cô nương, giờ đến kỳ thâm hoạch thì không bao giờ chúng chịu bỏ lỡ.

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì mặt hoa thất sắc, la lên hỏi :

- Nói vậy, hiện tại Vạn Hoa Cốc trở thành nơi phong vân tụ hội ?

- Không sai, thế ba chân vạc, duy nhất chúng ta là nhân số ít nhất.

Ngọc Phụng nói rất khí khái :

- Nhưng chúng ta không sợ chúng, Thiên Kỳ, muội thấy hay chúng ta cứ xông ra, bọn chúng tuy đông nhưng nhất định không thể cầm chân nổi bọn ta.

Đồng Thiên Kỳ cười cười nói :

- Bỏ qua một cơ hội tốt ngày hôm nay, kể ra cũng đáng tiếc !

- Cơ hội ư ? Cơ hội gì ?

Trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ lóe lên một tia hàn quang, trầm giọng :

- Nhật Nguyệt Bang để Linh Sơn phái vào trước, ấy là hy vọng chúng ta sẽ cùng Linh Sơn phái quyết một trận sống mái, lúc ấy chúng chỉ khoanh tay ngư ông đắc lợi. Ngược lại Linh Sơn phái sợ dĩ mạo hiểm xông vào ấy là định mượn áp lực của Nhật Nguyệt Bang buộc chúng ta quy thuận Linh Sơn phái, nếu chúng ta dễ dàng để chúng lợi dụng thì tỏ ra quá yếu nhược

Ngọc Phụng chen vào tiếp :

- Linh Sơn phái hẳn thừa hiểu cá tính của chàng. Thù Long Tăng không phải chỉ một lần bại dưới tay chàng, hẳn phải biết không thể nào thuyết phục nổi.

- Nhưng Thù Long Tăng biết trên người nàng độc chưa giải, công lực chưa hồi phục, điều này chỉ mình Linh Sơn phái biết.

Nàng nhẹ nhàng ngã tựa vào lòng chàng, giọng ngọt ngào :

- Suýt nữa thì hồng đại kế của chàng.
- Đại kế vẫn thành, nhưng trước hết cần tìm một lối ra mà không không nhìn thấy.

Ngọc Phụng ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn chàng hỏi :

- Chúng ta tháo chạy sao ?

Đồng Thiên Kỳ cười bí mật :

- Tất nhiên sau đó sẽ quay lại xem chúng quyết đấu.

Ngọc Phụng càng mơ hồ không hiểu, hỏi :

- Chúng ta bỏ đi, bọn chúng lại có thể đánh nhau ư ?

Đồng Thiên Kỳ cười giải thích :

- Nếu đoán không sai thì lúc nào Linh Sơn phái và Nhật Nguyệt Bang đã phân ra bao vây hai mặt của hoa viên này, nếu chúng ta tìm được lối thoát mà chúng cả hai phe không nhìn thấy, lúc ấy nhất định cả hai đều nghĩ rằng chúng ta đã đầu hàng đối phương. Do nghi ngờ nhau mà nhất định xảy ra động chiến.

Ngọc Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ kinh ngạc, một lúc mới nói ;

- Thảo nào mà bọn chúng đều sợ chàng, đến bây giờ muội mới hiểu !

Nói rồi nàng đảo mắt nhìn quanh một vòng, đột nhiên thấp giọng reo lên.

- Có đường thoát rồi, Thiên Kỳ theo muội.

Vừa nói vừa quay người sải bước chạy nhanh vào trong tịnh các, Đồng Thiên Kỳ cũng nhanh chân theo sát nàng, vừa lúc ấy từ bên ngoài giọng Vu Hôi Kiếm lại vọng vào chầm chọc :

- Đồng Thiên Kỳ lão phu biết người là người thức thời, không khi nào mượn một khoảnh hoa viên nho bằng lỗ mũi ấy làm chỗ ẩn nấp ?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt, không ngoái đầu lại, cứ chạy theo Ngọc Phụng.

Đến trong nhà, nhưng dùng hai tay điều chuyển một chiếc tủ kê sát tường ra một bên, ngay dưới chân đường lộ ra một miệng hang nhỏ tối đen.

Đồng Thiên Kỳ đến bên nàng cười nói :

- Đường hầm này thông đến đâu ?
- Vạn Hoa phòng.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy bỗng nhiên hiểu ra hết vấn đề thâm nghĩ :

- Vạn Hoa phòng là nơi nghị sự của Cốc chủ, từ đây mà đi quyết không có ai hay biết, đã vậy thuộc hạ nhỏ to bàn luận sau lưng Cốc chủ quyết cũng chẳng qua mắt được.

Thảo nào mà thời dưới tay lão Cốc chủ cai quản, không có một người nào dám thờ chúa hai lòng.

Nghĩ đến đó đã thấy Ngọc Phụng thúc giục:

- Chúng ta nhanh xuống !

Thấy Đồng Thiên Kỳ cười gật đầu, nàng liền xuống trước dẫn đường, Đồng Thiên Kỳ theo chân xuống bậc cấp đầu tiên.

Khi thấy chàng đã xuống đường hầm Ngọc Phụng quay người với tay ấn một nút điều khiển, đường hầm lập tức bị một tấm thạch phiến dày lớn lại như cũ.

Trong đường hầm rất tối, thế nhưng với những người công lực thâm hậu như họ thì không mất hẳn nhãn quang. Đồng Thiên Kỳ thấy đường hầm xuống sâu chừng hai mươi bậc cấp thì đường mới bằng phẳng, đường hầm cao có đến tầm hai trượng, nhưng hẹp chỉ đủ hai người sóng vai đi, hai bên vách lát đá phiến nhẵn bóng, đủ thấy lúc ban sơ xây dựng cứ địa đã đồ ra không biết bao công sức.

Đồng Thiên Kỳ vừa đi được mấy bước bỗng lại nghe giọng Vu Hôi Kiếm văng vẳng nhỏ tru tréo bên ngoài :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi còn chưa chịu ra, hẳn là muốn tắm trong biển lửa.

Đồng Thiên Kỳ giật mình, Hoa Ngọc Phụng thì thất sắc, nàng chạy quay lại, ấn vào nút điều khiển nắp hầm hé ra, quả nhiên thấy lửa đã cháy từ bên ngoài hoa viên.

Mặt hoa phút chốc đánh lại căm giận:

- Vu Hôi Kiếm, ta với ngươi quyết thù không đội trời chung !

Lúc này lại nghe giọng Vu Hôi Kiếm nói tiếp :

- Đồng Thiên Kỳ, Hoa Cốc chủ, cuộc chiến ngày hôm nay Nhật Nguyệt Bang chúng ta tạm thời gát lại, hẹn ngươi một ngày khác. Lời lão phu là đại diện cho Nhật Nguyệt Bang, bản bang quyết không nhân lúc người nguy mà chờ thủ lợi !

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy buột miệng nói :

- Vậy là không phải Nhật Nguyệt bang phóng hỏa.

- Chàng nói là Linh Sơn phái ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu, bất chợt như chàng nhớ ra điều gì, hỏi vội :

- Hai nữ hầu của cô có biết mật đạo này không ?

Thấy chàng thần sắc thay đổi, Ngọc Phụng cũng quýnh lên đáp ngay :

- Chúng đều biết.

Đồng Thiên Kỳ giật thót người, không kịp nói thêm lời nào, chàng kéo tay nàng chạy nhanh xuống địa đạo rồi cứ thế mà chạy.

- Chúng ta tính sai rồi !

Đồng Thiên Kỳ chỉ buông được mấy tiếng, Hoa Ngọc Phụng tát mặt không dám hỏi gì thêm.

Vào sâu mật đạo chừng hai ba trượng đột nhiên dưới đường lát đá thấy dầu từ đây chảy vào như nước, Đồng Thiên Kỳ vừa ngửi thấy mùi dầu đã biến sắc, thốt lên :

- Nguy rồi !

Chạy thêm một lúc nữa thì mực dầu đã dâng lên quá mắt cá, nhưng la lên :

- Dầu dính hết cả áo quần người ta !

Đồng Thiên Kỳ quay đầu lại hỏi qua hơi thở :

- Từ đây đến miệng ra còn xa không ?

- Qua khúc ngoặt trước mặt, chạy thêm mười trượng nữa.

Đường mật đạo quá hẹp lại thấp nên không thể thi triển khinh công, Đồng Thiên Kỳ chỉ còn biết kéo tay Ngọc Phụng mà chạy như ma đuổi. Vừa qua khỏi khúc ngoặt, chạy thêm chừng năm trượng nữa thì cả hai khựng người đứng lại đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

- o O o -